

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 840/2022
04.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Зорице Булајић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Предраг Ристић адвокат из ..., против тужене Општине Бела Паланка, коју заступа Општинско правобранилаштво Општине Бела Паланка, ради поништаја решења о разрешењу ..., одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4338/2021 од 08.12.2021. године, на седници одржаној 04.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4338/2021 од 08.12.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 4338/2021 од 08.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 4338/2021 од 08.12.2021. године одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Пироту П1 252/21 од 02.07.2021. године којом је, ставом првим изреке, усвојен тужбени захтев и поништено као незаконито решење тужене о престанку функције ... Скупштине Општине Бела Паланка број ... од 11.06.2012. године, а ставом другим изреке, обавезана тужена да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка од 236.250,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија).

Посебна ревизија је изузетно правно средство које се, због погрешне примене материјалног права, може изјавити против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23; у даљем тексту: ЗПП). О дозвољености посебне ревизије одлучује Врховни суд, ценећи потребу одлучивања о том правном средству због разматрања правних питања од општег

интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној у смислу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, јер у конкретном случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, нити за новим тумачењем права, или разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана.

Побијаном пресудом усвојен је тужбени захтев и поништено као незаконито решење тужене о престанку функције ... скупштине тужиоцу, који је на ту функцију постављен из реда запослених на неодређено време у општинској управи тужене, те му током трајања мандата права и обавезе по основу рада мирују, а који је оспореним решењем разрешен пре истека мандата, иако председник скупштине тужене није ставио предлог за његово разрешење а тужилац није поднео оставку или био изабран за одборника. О овом праву тужиоца, као и о приговору стварне ненадлежности који је истакла тужена, судови су одлучили у складу са правним схватањима израженим у одлукама овог и Управног суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним правним основом.

Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова нису у супротности са досадашњим тумачењем материјалног права из одредаба чл. 30. и 40. Закона о локалној самоуправи („Службени гласник РС“, бр. 129/2007), нити се ревизијом указује на одлуке овог или других судова у којима је изражен другачији правни став, па сходно изнетом, не постоји потреба да се о посебној ревизији тужене одлучује из било ког разлога прописаног чланом 404. став 1. ЗПП, због чега је одлучено као у првом ставу изреке.

Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена ни у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП.

У конкретном случају побијана пресуда није донета у спору о заснивању, постојању и престанку радног односа, у ком је ревизија увек дозвољена на основу члана 441. ЗПП, те се дозвољеност ревизије оцењује, на основу члана 436. ЗПП, применом одредаба члана 403. ст. 2. и 3. истог закона, према којима је ревизија увек дозвољена ако је: 1) то посебним законом прописано; 2) другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака; 3) другостепени суд усвојио жалбу, укинуо пресуду и одлучио о захтевима странака (члан 403. став 2), с тим да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (члан 403. став 3).

У овом спору тужбом није означена вредност предмета спора, нити је током поступка плаћена судска такса за тужбу, при чему тај пропуст није отклоњен ни од стране суда, а вредност предмета спора се не може утврдити ни по одредбама члана 21. до 27. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“, бр. 28/94, ... 31/25). У таквом случају као вредност предмета спора узима се, на основу члана 28. истог закона, износ од 15.000,00 динара, без обзира који је суд надлежан за решавање спора, а тај износ очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра.

С обзиром на изложено, Врховни суд је ревизију одбацио другим ставом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**